

Hvem tror vi Jesus var?

5.s.e. trinitatis Matt. 16, 13-26

I dag vil jeg prædike over teksternes ord om at vi skal være et helligt præsteskab som skal gå ud at prædike. Men spørgsmålet i prædiken bliver: hvem er det, vi skal prædike om? Hvem er Menneskesønnen, eller hovedhjørnesteinen, som han bliver kaldt i 1. Peters brev?

Det spørgsmål har Simon Peter og de første kristne måttet tænke på mange gange da Jesus var død. For de ville gerne gå ud at prædike da Jesus var død og opstået. Det er der ikke nogen tvivl om. Hvis ikke de havde set sig selv som et slags præsteskab der skulle fortælle om deres Gud så var kristendommen ikke blevet til noget. Men det blev den i en næsten utrolig grad. 40 år efter Jesus død var der menigheder i Rom og Grækenland som Paulus kunne skrive til. Og 100 år efter var troen på Jesus Kristus en udbredt religion i Romerriget. 300 år efter Jesus død blev kristendommen statsreligion og eneste tilladte religion i Romerriget fordi kejser Konstantin i Byzans lod sig døbe og indførte kristendommen som statens religion.

Så den lille flok omkring Jesus som i dagens tekst taler sammen med Jesus om betydningen af Menneskesønnen, de har uden moderne publicitymidler kunnet give en helt ny religion og tankegang worldwidevind i sejlene.

Men undervejs har de—som troende—måttet diskutere: hvem var Jesus? De har været helt enige om han var noget ganske særligt, havde forbindelse til Gud. De kunne huske hvordan Jesus lovede mange ting. Han talte så vidunderligt, han gjorde ting, vi troede var umuligt. Men hvordan får vi hold på hans forhold til Gud? hvad betyder det at vi tror, han genopstod og hvordan skal vi leve nu i verden uden ham som brødre og søstre.

Hvis vi nærlæser det nye testamente opdager vi at mens det blev skrevet ned var der mange forskellige billeder af Menneskesønnen eller Jesus Kristus. Paulus f.eks. fortæller i sine breve ikke meget om hvad Jesus gjorde men mere om hvad Jesus død og opstandelse har gjort ved mennesker. For Paulus er vi blevet genfødt til et liv med Kristus. Derfor er vi allerede frelst. Men vi skal leve med hinanden i kærlighed som brødre og søstre indtil Kristus kommer tilbage.

I hans breve kan vi høre at det ikke er let for de enkelte grupper kristne at forstå troen på samme måde. Nogle vil have at ikke-jøder som er blevet kristne skal omskæres og skal følge jødernes spiseregler. Jesus var jo jøde. Nogle gør forskel på rige og fattige i menighederne. Fordi kvinder og slaver usædvanligt nok er lige så frie som mænd i troens forstand må kvinder sættes på plads af Paulus da de begynder at lave uro. Andre menigheder begynder at dyrke åndelige ting som tungetale og andre nye kristne blander mere mysterieprægede religioner ind i troen, hvor man dyrker natur, sex og måske også guddomme i naturen. I eet brev må en kristen forfatter direkte skælde ud over egentlige orgier i en menighed. Der er en menighed som er ved at miste troen fordi nogle dør i menigheden. I den menighed troede de kristne at frelsen betød, de ikke skulle dø. Altså opstandelsen burde være før døden.

Nogle troende i de første 100 år efter Jesus lægger mest vægt på at Jesus skal komme tilbage, andre at vi skal leve i verden med vores tro i kærlighed. Fælles er at dåben er indgang til frelsen og det nye liv. Og at Jesus død og opstandelse er vores vej til frelse.

Det første århundrede efter Jesus død er der altså stor usikkerhed om hvad præsteskabet skal forkynde om Jesus. Paulus og andre brevskrivere advarer mod vranglærere og tanken om dommedag fylder en del med forventninger om Jesus tilbagekomst.

Det er faktisk først under kejser Konstantin i 300 tallet at trosbekendelsen bliver endeligt fastlagt. Hvad er det vi tror om Jesus: I den bekendelse står bl.a.: Vi tror på én Gud, den almægtige Fader himmelens og jordens, alt det synlige og usynliges skaber. Og på én Herre, Jesus Kristus. Født ikke skabt. vi tror han er sand Gud af sand Gud, født af Faderen før alle tider. Som blev menneske, som blev korsfæstet, opstod på tredjedagen, opfor til himmels, sidder ved faderens højre hånd, skal komme igen for at dømme levende og døde. Og på Helligånden som er Herre og som levendegør, som udgår fra faderen og sønnen.

Hvem siger I Menneskesønnen er? Her i trosbekendelsen stod der nogle ting sort på hvidt. Simon Peters ord i dag kan godt rummes i den tro: DU er Kristus, den levende Guds søn!

Nu har vi hørt bekendelserne mange gange så måske er de naturlige eller bare gammelt sprog for os. Men

Konstantins bekendelse blev til efter mange kætterslagsmål og forfølgelser. For nogle kristne havde sagt: Guds søn var ikke et menneske. Han havde bare lånt en menneskekrop. Derfor døde Gud heller ikke selv på korset. Andre havde sagt Jesus var ikke en del af Gud men udvalgt af Gud som menneskeligt sendebud. Andre havde sagt: Gud har ikke skabt verden. Gud er kun i det åndeliges sande verden, den fysiske verden er faldet væk fra Gud. Guds søn blev sendt fra den åndelige verden til den fysiske for at befri vore sjæle.

Så det har aldrig været lige til hvem denne menneskesøn er, denne levende Guds søn er. Selv om der var lavet en bekendelse og en fælles barnedåb for alle kristne kirker så ved vi selv i dag hvor forskelligt vi tror og forkynder, hvem menneskesønnen, den levende Guds søn, er.

Fortællingen med Simon Peter i dag er derfor så god for os fordi den viser os at selv Simon både kan bekende noget rigtigt om Menneskesønnen men samtidig ikke har forstået at den levende Guds søn må lade sig slå ihjel. Det er simpelthen ikke til at blive sikker på hvad Jesus liv, død, opstandelse betyder.

Derfor kan vi også 2000 år efter spørge: Hvem siger vi menneskesønnen er? Og hvordan vil vi forkynde det?

Jeg tror først og fremmest den levende Guds søn Jesus gav al magt og selvoptagethed fra sig. Jeg tror Guds søn havde en kærlighed i sig til alle mennesker som var så stor at det overtog alt hvad Jesus gjorde og sagde. Det fik ham til at tale templets præster og selvretfærdige jøder imod fordi de ikke viste barmhjertighed. Det fik Jesus til i enhver samtale han havde med mennesker til at hjælpe dem. Præsterne fik Jesus dømt til døden. Men uanset om Jesus havde al magt, skabermagt, Guds magt, så kunne og ville han ikke gøre andet end lade sig slå ihjel på grund af sin kærlighed.

Det at den levende Guds søn ofrer sig af kærlighed til mennesker, ofrer sig for godheden, det er det vigtigste for mig at tro og videregive. Jeg tror den levende Guds søn ganske særligt er der hvor vi sørger og lider, svigtes og svigter. Han kender det godt og han blev i det for at vise sit nærvær. Er det det Gud valgte da han var hos os så kender vi ham. For vi ved han ønsker vi skal videregive netop den kærlighed, den tilgivelse, den barmhjertighed og den omsorg. Det sagde han ofte. Vi og han ved også at det er meget svært for os. Det er

både svært for os at hylde afmagten at tro den er det stærke. Det er svært for os at tro på en Gud som ikke bruger sin magt til at gøre det vi ber om.

Men i Jesus død og rygtet om hans opstandelse ligger der et håb om at det er sandt at kærligheden som giver sig hen kan leve mere end døden kan fange.

Som en jødisk far fortalte sin 11 årige datter få dage før de blev sendt til Auschwitz: Uanset hvad der sker så er vore liv og det som er mellem os meningsfuldt. Skulle vi ikke kunne leve så vil vores historie, vore smerter og håb have betydning i tider der vil komme. Faren døde, pigen overlevede med hans ord i sig.

Nu var de to jøder ikke kristne, men selve den tro på, at det liv de har i den store sammenhæng har en betydning, fordi det gode mellem mennesker er hovedhjørnestenen, lyset i verden, det er den betydning Jesus har for mig. Den levende Guds søn, sendt ind i verden med hans absolutte kærlighed og nu levende gennem Guds Ånd, det er meningen med livet for mig. Det er det budskab jeg er præst for. Det rækker fra før jeg blev født til efter jeg er død.

Der er andre svar, der er andre måder at tro på Menneskesønnen, der er andre betydninger af hans liv, hans død og hans opstandelse. Der er skabelsestro og der er åndeliggørelse. Uanset så er det godt at vide at Simon Peter heller ikke havde helt og aldeles rede på hvad han skulle bekende og at Jesus på én gang må afvise ham og sige til ham at han skal forme kirken.

Så vi kan også gå ud i verden med hver vores forståelse, tro og håb og videregive hvad vi tror er det vigtige ved: hvem Menneskesønnen er.

Amen